

29-11-97, LC Cultuur – De Galerij

Verrassend kleurgevoel van Maartje Strik, door Johanna Schuurman

Vaak genoeg kom je exposities tegen met werk dat verrassend is, maar zelden zit die verrassing in het kleurgebruik. Hoewel iedere schilder zijn eigen palet hanteert, zijn meestal de contrasten en de harmonieën van de kleurencombinaties tamelijk voor de hand liggend – je zou ze als het ware zelf kunnen bedenken. Bij het werk van Maartje Strik uit Amsterdam is dat anders.

Strik exposeert bij galerie De Roos van Tudor in Franeker en gezien het feit dat ze pas 5 jaar geleden afstudeerde (aan de particuliere Wackers Academie in Amsterdam), heeft ze een opmerkelijk goed ontwikkeld kleurgevoel waarmee ze de ene na de andere verrassing op het doek penseelt.

De kunstenaar schildert figuratief: mensen, dieren en landschappen. Haar voorstellingen zijn echter nooit eenduidig. De figuren hebben plompe vormen en houden vaak het midden tussen rubberen poppen en mensen. Ze kijken de wereld rond met wijd opengesperde ogen en een ernstig gezicht, maar het blijft een raadsel waar ze naar kijken en wat ze aan het doen zijn.

Strik's schilderij is een beetje poetserig, ze zet geen kleuren en vlakken hard naast elkaar, maar werkt in een scala van fijnzinnige nuances die vaak ontstaan door veel lagen over elkaar te schilderen. Op die manier weet ze ook de achtergronden van haar figuren boeiend te houden.

Hoewel de kunstenaar veel pasteltinten gebruikt, wordt het resultaat nooit saai of zoetig. Ze weet precies voldoende heldere accenten te geven om dat te voorkomen en ze heeft een feilloos gevoel voor contrasten in toonwaarde. Prachtig is bijvoorbeeld hoe in "Sire" het blauw met een zweem van paars in de figuur er voor zorgt dat de achtergrond oplicht als goud. Fraai is ook "Gerbera" met een bloem in gedempt oranje op een zachtgeel vlak dat met zijn subtiele neiging naar groen voor een zinderend contrast zorgt.

In geen enkel schilderij ontbreekt het aan dergelijke fraaie kleurvondsten, maar er zijn er wel een aantal met een te bedachte en daardoor te anekdotische voorstelling. In "Jonge onderzoeker" bijvoorbeeld, of "De wandeling" dreigen de autonome zeggingskracht van de kleuren en de dromerige sfeer ondergeschikt te raken aan de details in de voorstelling.